

fra Ringkøbing blandt sine Borgere, kunde man forhandle om en Sag som den foreliggende. Ja, det er jo en af de sædvanlige Elskværdigheder, som Indenrigsministeren kommer med, naar han savner Grunde.

Birck: Det foreliggende Lovforslag staar jo ikke i nogen formel Sammenhæng med Statslaanet, men det staar i en reel Sammenhæng dermed, fordi de Forhandlingerne, vi har ført om Statslaanet, er Forudsætningen for dets Forelæggelse. Forholdet er jo det, at Oppositionen med nogen Forundring blev Vidne til, at den højtærede Finansminister ganske kort Tid efter, at han havde erklæret, at der forelaa Balance, kom med Forslag om et Statslaan paa 120 Millioner Kr., ikke til Bestridelse af de løbende Udgifter, men til Dækning af en administrativt optagen Gæld, med andre Ord, at den højtærede Minister havde optaget en Gæld paa over 120 Mill. Kr., om hvilken dette høje Ting ikke havde nogen Anelse. Dette var tilstrækkeligt for Tingets Opposition til at forlange Oplysninger om, hvorledes vor finansielle Situation egentlig var, idet vi jo havde faaet det Indtryk af Ministerens tidligere Oplysninger, at vi kunde være tilstrækkeligt gaderede imod Krav om et nyt Statslaan. De Oplysninger, vi fik i Udvalget, var, som det er blevet fremhævet, ikke meget fyldige; vi fik ikke en Gang at vide, hvorledes Udgifterne paa Finansloven sandsynligvis vilde stille sig. Men at bedømme Balance, naar man kun har Indtægterne og ikke Udgifterne, er jo umuligt. Det kunde derfor være sandsynligt — eller vi havde i alt Fald ingen Sikkerhed for, at den højtærede Finansminister ikke allerede om en Maaned igen kom med Krav om et nyt Statslaan, med andre Ord ingen Sikkerhed for, at Ministeren ikke vilde fortsætte denne Politik: Lad staa til i de første to Maaneder, efter mig kommer Syndfloden! Dette har givet Oppositionen en tilstrækkelig begrundet Ret til at nære Mistillid af finansiell Art, og naar Oppositionen i Forvejen havde politisk Mistillid — og det maa den have Lov til, ellers var den jo ikke Opposition — er det kun naturligt, at den drager Konsekvensen deraf, og Konsekvensen er, at den spørger sig selv: mon denne Regering, til hvilken vi har Mistillid og til hvis finansielle Forholdsregler vi har faaet begrundet Mistillid, er værdig til vedblivende at sidde inde med de store konstitutionelle Beføjelser, der er givet dem ved den ekstraordinære Krigslovgivning? Man er ikke overbevist om — og jeg er det ærlig talt

heller ikke — at disse Beføjelser, der dog indeholder store Muligheder for Regeringen for at afholde Udgifter, saa vel som den Beføjelse, der ligger i den bekendte Anmærkning paa Finansloven, der giver Regeringen Ret til at anbringe Statskassens Midler i Vareforraad, ikke er for store. Man maa have Tillid til en Regering, mener jeg, for at give den disse Beføjelser. Selvfølgelig er der i det i Landstinget forelagte Lovforslag — og jeg er tilfreds med, at det er blevet forelagt — et Tilbud: Vi er villige til at lade denne Regering blive siddende, vi ønsker ikke at styrte denne Regering, men — siger det høje Landsting — denne Tillid til Regeringen er afhængig af, at Regeringen afgiver sin ekstraordinære Myndighed. Med andre Ord, Tinget rejser det konstitutionelle Spørgsmaal.

Om Lovforslaget ønsker jeg kun at sige dette, at der kan jo, som det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) sagde, være Enkeltheder, man kan strides om, og der kan være Ønsker i den ene eller den anden Retning om Overgangsbestemmelser, og efter hvad jeg kender til Stemningen indenfor det Parti, jeg tilhører, er der fra vor Side god Villighed til at forhandle herom, men Lovforslagets Hovedpunkt, Lovforslagets Hovedhensigt eller, som det ærede Medlem udtrykte sig, Lovforslagets Hovedformaal, er et konstitutionelt Formaal, som man ikke kan komme udenom, og som den højtærede Regering ikke faar Lov til at komme udenom. Jeg vil her sige — skønt det er understreget mange Gange — at ved at vi stemmer for dette Lovforslag og har billiget, at det er blevet forelagt, er der ikke — jeg tør vel her tale paa hele Folketingets konservative Grupper Vegne — erklæret noget om, at vi ikke ønsker den Prisregulering, som er absolut nødvendig, opretholdt. Det har vist sig Gang paa Gang, at saavel de Konservative som Venstre, der har handlet under Pres af Nødvendigheden af at stemme for de forskellige Lovforslag, har været villige til at gøre det, skønt man i og for sig ikke skulde tro, at det stemmede med Partiernes Program, og den selvsamme Sikkerhed har jeg for, at de to Partier under Forholdenes Tvang vil stemme for de Lovforslag, som fremtidig er nødvendige; jeg nærer ikke et eneste Øjeblik Frygt for, at den Lovgivning, som er nødvendig, ikke vil finde Sted.

Dernæst er det blevet talt om Ministerstormeri. Men det forekomme mig unægtelig, at de Herrer ikke har Lov til at sige, at dette er Ministerstormeri, thi der en en tilstrækkelig logisk Forbindelse mellem dette